KOMPOT

ČÍSLO 1

2020/21

Gymnázium
Praha 9, Chodovická 2250
detašované pracoviště
Praha 9, Vybíralova 964

ADAPTAČNÍ KURZ, ZAJÍMAVÉ ROZHOVORY A TIPY, TRADIČNÍ KOMIKS A MNOHO DALŠÍHO

ÚVODNÍK

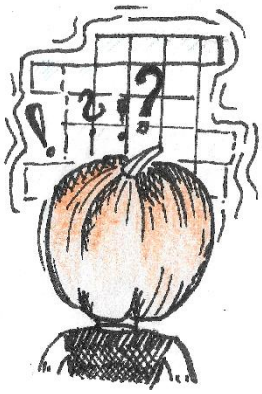

Vážení čtenáři,

zdravím vás všechny z tepla svého domova. Já vím, tato doba je zapeklitá, ale všichni musíme být stále silní a snažit se vydržet. Proto jsme také v našem Kompotu přišli s novými nápady. Určitě už jste si všimli jedné nové věci - Kompot nyní začal vycházet ve formátu A4. Doufám, že tuto změnu všichni uvítáte stejně jako my. Dále se v Kompotu udála malá změna redakce. Ještě jednou za všechny zdravím Alenu Hnětynkovou, Evu Osičkovou, Terezu Pavlátovou, Sáru Poledníkovou a Kamilu Potůčkovou. A věřím, že určitě budou velkým přínosem pro naši práci.

Co tedy v novém a prvním letošním čísle najdete? Každoroční článek od letošní primy - jaký byl jejich adaptační kurz, také ale vyprávění o začátku letošního roku. Další článek například na téma bajky – a tentokrát o želvě Karle nebo z rubriky Jak na to – šití roušky. Já jsem si pro vás připravila tip na dobrou knihu a film v tomto období. Nakonec samozřejmě nesmí chybět náš tradiční komiks. Za velkým přínos tohoto čísla považuji také rozhovor se sportovním komentátorem Markem Svačinou. Je velmi zajímavý a inspirující, protože je v něm poukázané i na to, že když si člověk bude stát za svým cílem, může v dospělosti dělat svou vysněnou práci.

Za celou redakci zdraví *Magdaléna Pokorná*

OBSAH

Adaptační kurz……3
Prázdninové bylo - nebylo……3
Začátek školního roku 2020/21……5
Interview s panem Markem Svačinou……6
Záložka do knihy spojuje školy……8
Jak si ušít roušku……9
Tip, jak se nenudit……9
Želva Karla……10
Komiks……11
Smysl……11

REDAKCE

Redaktoři:

Prima A: Alena Hnětynková, Eva Osičková

Sekunda A: Zuzana Kernerová, Tereza Pavlátová, Sára Poledníková, Kamila Potůčková, Veronika Vlčková, Matěj Kubeš

Tercie A: Kristýna Bartošová, Alice Formanová, Nikola Janeba, Anežka Nosková

Kvarta A: Magdaléna Pokorná, Natálie Přindová

Technický redaktor: Richard Vacek, Kvarta A

Obálka: Zuzana Kernerová

ADAPTAČNÍ KURZ

CO? Nejbáječnější adaptační kurz všech dob

KDE? Ve Lhotce u Mělníka

PROGRAM? Zjednodušeně řečeno byl tento kurz přímo výborný! Účel byl jednoznačně splněn a mimoto jsme pro své rodiny měli novou várku zážitků. Než jsme je všechny převyprávěli, trvalo to nejméně půl dne!!! Tohle povídání by ale bylo na dlouho. Já už začnu vyprávět.

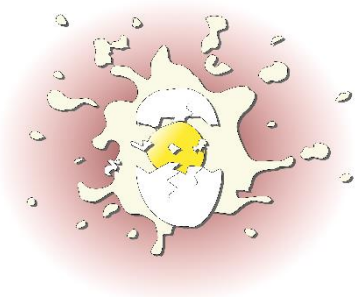

Obrázek: Alena Hnětynková

První dva dny jsme hráli zejména hry na seznamování a na důvěru. Mezi tyto hry se zařadila například hra lidské pexeso. Tu známe jistě všichni z družin či ze svých kurzů. Dále jsme podstoupili hry na důvěru. Tak třeba hru pavučina. To byly na stromech různě uvázány provazy jako pavučina a ke každému otvoru byl připevněn papírek s číslem obtížnosti. Náš super-prima tým měl za úkol každého svého člena dopravit na druhou stranu pavučiny otvorem s co největším číslem. Naše třída dokonce dokázala protáhnout jednou z děr i vedoucího Míru!

S dalším zajímavým programem nás překvapila středa. V tento den nás čekal čtrnáctikilometrový výlet do Mělníka. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se dá vymyslet i program na cestu. Měli jsme si vybrat dvojici z béčka a s tou jakkoliv opatrovat vejce, které nám přidělili předtím, než jsme vyrazili. K tomuto vejci jsme si také mohli vymyslet jméno. Padlo tady mnoho originálních nápadů, o které jsme se mohli podělit s nově získanými kamarády. A aby ta hra nebyla jen jedna, vymysleli si na nás vedoucí klíšťata. To byly vlastně kolíčky, které vám někdo připnul na batoh nebo na jiná místa. Když jste to zjistili, museli jste klíště předat nějakému dalšímu účastníkovi výletu. Takovéto kolíčky tu byly dohromady čtyři, takže každému se alespoň jednou klíště do ruky dostalo. Když se na konci zjišťovalo, kdo má klíště, bylo překvapením, že jedno z nich měla paní profesorka. A co se stalo s vejci? Ani se neptejte! Ta, které přežila, potkal strašlivý osud - ráno jsme je snědli.

Další povedená zábava bylo divadlo. Každý srub si připravil na jeden z večerů lidovou pohádku ve formě divadla. Jediné divadlo, co tak trochu nesplňovalo zadání, byla Kytice, Vodník. To nám ale nevadilo a ochotně jsme ho zařadili mezi své. Tento večer jsme viděli tedy i dvě verze jak Krtečka, tak Sněhurky, Koronavirovou pohádku, Údolínka, Červenou Karkulku a Jeníčka a Mařenku. Všechno to byla povedená divadla a strávit tento večer zde, ve Lhotce u Mělníka, rozhodně nebyla chyba.

S adapťákem se nám těžko loučilo. Ale nebuďme smutní! To nejdůležitější nám zůstalo na celých osm let a kdo ví! Možná i na mnohem víc! (-:

Eva Osičková

PRÁZDNINOVÉ BYLO – NEBYLO

Kde jsi strávil léto a co se ti tam nejvíce líbilo?

Letošní léto jsem strávil na hodně místech například na chalupě, v italském kempu u moře a dalších…

Nejvíce se mi v Itálii líbilo hřiště na plážový volejbal, pláž jako taková též.

Byla rozdílná koronavirová opatření v Itálii a u nás?

Ano, byla. V Itálii byly celé léto povinné roušky ve vnitřních prostorech, jako například v obchodech a obchodních centrech, recepcích kempů a hotelů, ale také spousta dalších.

Bylo poznat, že je v Itálii méně turistů?

V kempu moc ne, v restauraci v kempu bylo venku skoro plno, ale vevnitř nebyl nikdo. Například v Benátkách bylo opravdu málo lidí, po ulicích skoro prázdno, až na benátské památky, tam bylo celkem hodně lidí, ale stejně to nebylo normální Pamatuji si, jak jsme v Benátky navštívili s rodinou před třemi roky, to tam bylo opravdu hodně, hodně, hodně lidí, tentokrát ne (prý tam mohlo být až o 70% méně lidí než jiné prázdniny).

Navštívil jsi v Itálii nebo i u nás nějakou zajímavou památku, kterou bys chtěl doporučit a proč?

V Itálii jsem byl například v Benátkách u kostela svatého Marka. V ČR jsem si prohlédl například historické centrum města Tábor a v Českých Budějovicích Černou věž.

Hrozila ti o prázdninách karanténa?

Ne, karanténa mi naštěstí nehrozila…

V čem byly tyto prázdniny jiné a proč?

Tyto prázdniny byly z mého pohledu jiné z těchto důvodů:

A) Protože se nosily roušky
B) Všude bylo méně turistů

Jaký byl tvůj návrat do školy?

Můj návrat do školy byl jiný než předchozí roky, roušky byly povinné na chodbách školy, neuměl jsem psát ručně, protože od března do června jsem si zvykl psát vše na počítači.

V čem byla distanční výuka podle tebe lepší?
Distanční výuka byla podle mě lepší v tom, že jsem si školu mohl rozvrhnout podle sebe…

Jaký je tvůj pohled na dnešní situaci, byl bys rád, kdyby se zavřely školy?

Školy jsou již zavřené, každý den je okolo 12000 nových případů, denně umírá cca 170 lidí, je hodně nakažených lékařů, v nemocnicích sice jsou lůžka s ventilátory, ale není dostatek lékařů, je třeba zamezit úplnému naplnění nemocnic, to by pak umírali lidé po tisících denně. Pojďme lékařům pomoci, dodržujte nařízení vlády. Noste roušky, snažte se omezit kontakty s ostatními lidmi, zůstávejte doma a kontaktujte lékaře, když vám není dobře. Snažte se rozvrhnout si nákupy, nechodit do plných obchodů a obchodních center během špičky – tedy 13:00-14:00, 18:00-19:00. Jezte hodně vitamínů, ovoce, zeleniny a hlavně nezapomeňte na následující větu: **„Když budeme všichni spolupracovat, zvládneme úplně cokoliv.“**

A jak jste prožili prázdniny vy?

Prázdné náměstí Sv. Marka, Foto: Matěj Kubeš

S Matějem Kubešem rozhovor vedla Kamila Potůčková

ZAČÁTEK ŠKOLNÍHO ROKU 2020/21

Školní tašky musely vylézt ze svého úkrytu ve skříni a lavice se opět zaplnily studenty (teda alespoň na chvíli). Na první pohled to vypadá jako úplně normální školní rok. A taky že jo, jen s pořádnou hromadou hygienických opatření navrch. A ačkoli právě tato opatření otravovala spoustu lidí už ze začátku, upřímně… Kde jsou ty zlaté časy, kdy byla rouška povinná jen na chodbách a kdy mohli všichni chodit do školy? Jedním slovem bych tento školní rok prozatím nazvala „zmatek“. Popravdě ani nevím, jestli má vůbec cenu učit se na testy, které se píšou příští týden. Dokážu si představit, že někdo dostal špatnou známku, jen kvůli spoléhání se na to, že už bude škola určitě zavřená. Vlastně ani nemůžu říct, jestli až tenhle článek vyjde, taky nebudu mít distanční výuku. Teď do školy chodí jen čtyři třídy, a vhledem k tomu, že máme celkem devatenáct učeben, se tam občas zdá být docela prázdno. A když přijdete ráno o trochu dřív, nemusíte pomalu ani vědět, ve které učebně máte první hodinu. Stačí se trochu zaposlouchat a za chvíli se Vám třeba povede rozpoznat hlas někoho ze spolužáků. Potom už se jen orientujete podle zvuku. A pokud máte štěstí, tak se Vám také může podařit půlku vyučování nepotkat nikoho z jiných tříd. No, a když už někoho potkáte, tak všichni vypadají jako by byli připraveni vykrást banku. Občas jsem ráda, že s tou rouškou na obličeji vůbec někoho poznám.

Řekla bych, že všechny studenty, kteří stále mají prezenční výuku, můžeme rozdělit do tří skupin. Do první skupiny patří ti, kterým to tak vyhovuje. Nechtějí, aby se zavřela škola i pro ně, nic zvláštního vlastně nedělají. Žáci v druhé skupině by raději měli distanční výuku. Také nic nenormálního. Tyhle dvě skupiny mi nevadí, ale lidi ze třetí skupiny by si raději měli rozmyslet, kam vlastně patří. Ti totiž chtějí pokaždé jinou formu výuky. Většinou podle toho, co se jim zrovna hodí. Vlastně to není nic špatného, ale kdo se má vyznat v tom, co je pro ně zrovna lepší? Když mají špatný den a vím, že možná přejdeme na online výuku, mám jim to vůbec říkat, nebo ne? Jak mám vědět, jestli jim to náladu zlepší, nebo naopak ještě zhorší? Vážně. Měli by si vybrat.

Závěrem, i když je tenhle rok možná trochu jiný než ostatní, pořád není karanténa, takže na tom nejsme tak špatně. Teď trochu doufám, že až tenhle článek vyjde, tak pořád nebude, ale i kdyby byla, tak jsou i horší věci.

Kristýna Bartošová

INTERVIEW S PANEM MARKEM SVAČINOU

Sportovní komentátor Marek Svačina. |Foto: ceskaceskatelevize.cz

ZÁKLADEM JE NEPODCENIT PŘÍPRAVU, ŘÍKA MAREK SVAČINA

Pro mnoho lidí známý především svým hlasem než tváří, sportovní redaktor, komentátor a dramaturg sportovních magazínů ČT, Marek Svačina, dobrý den.

Dobrý den, ahoj

Na úvod bych se chtěl zeptat, jak se člověk, který má vystudovanou VŠE v Praze, dostane ke sportovnímu komentování?

Dělat práci komentátora byl pro mě sen již od dětství. Když jsem se hlásil na VŠ, což byl revoluční rok 1989, chtěl jsem na žurnalistiku. Samozřejmě tehdy bylo všechno ovlivněno režimem. Pokud zde člověk neměl kontakty nebo pokud rodiče nebyli členy komunistické strany, což naši nebyli, tak to bylo velmi obtížné. Vzhledem k tomu, že mi šla matematika, rozhodl jsem se nakonec pro VŠE. Stále jsem ale doufal, že se něco stane a že se budu moci věnovat práci, kterou jsem si jako dítě vysnil. V listopadu proběhla revoluce, ale to už bylo na nové přijímací řízení pozdě. Přestup z VŠE na žurnalistiku by byl problematický.

Zmiňoval jste, že dělat tuto profesi byl váš dětský sen. Chápu to správně, že jste se jí začal věnovat již v mládí?

MAREK SVAČINA

Po ukončení VŠE se začal věnovat sportovnímu komentování a moderování. Nyní je externím členem Redakce sportu ČT a zároveň dramaturgem dostihového magazínu *Paddock* (1999) a sportovní rubriky *Smeč (2001). V roce 2000 získal* Novinářskou cenu českého turfu. Za vrcholy své televizní kariéry považuje OH v Atlantě, Naganu a Sydney. Marek je bývalým členem tenisového týmu *Tempo Praha*, kde hrával do svých 18 let. I dnes se tomuto sportu rekreačně věnuje. Mezi sportovce, které velmi uznává, patří Jan Železný a bývalý americký tenista Pete Sampras.

Dá se to tak říct. Vystřihoval jsem si z magazínů a časopisů různé kartičky a fotky fotbalových týmů. Také jsem si psal statistiky apod. Spíše jsem si s tím hrál. Zajímaly mě informace typu kdo hraje za *Juventus Turín*, *Barcelonu*, jak vypadá žebříček tenisu ATP.

Na webu ČT jsem se dočetl, že Vaše profesionální kariéra započala na podzim roku 1991, kdy jste začínal s komentováním dostihových závodů. Je tomu opravdu tak nebo jste komentoval nějaké menší akce ještě před tímto rokem?

Na úplném začátku, po revoluci, jsem začínal jako místní hlasatel na dostizích. Byl to rok 1989 – 1990, kdy mě oslovili v Praze ve Velké Chuchli, jestli bych pro ně nemohl komentovat dostihy. Nikoliv tedy pro televizi, nýbrž pro diváky na stadionu. Samotná ČT mě oslovila až ve zmiňovaném roce 1991, kdy hledali komentátora na přenos dostihového sportu. To mi bylo necelých 20 let.

Údajně máte za sebou více než 4OO PP (přímý přenosů) a 800 šotů pro sportovně zpravodajskou relaci BBV (Branky Body Vteřiny). Co považujete, jakožto zkušený komentátor, za klíčové dovednosti této práce? Co by neměl žádný komentátor podcenit?

Pro práci komentátora je důležitá určitě příprava na každý přímý přenos. Myslím tím především vyhledávání informací. V dnešní době není problém získávání informací na internetu, dříve to tak snadné nebylo. Dále je to o zkušenostech, o tom jestli má člověk talent a dokáže improvizovat a reagovat na změny v obraze apod. Základem je ovšem nepodcenit přípravu.

Co Vás drží, dnes již téměř 30 let, u této profese?

Rozhodně mě komentování baví. Je to věc, kterou jsem chtěl dělat od dětství, a nyní se stala mým zaměstnáním. Některé akce se samozřejmě opakují, ale tak je tomu snad v každé profesi, ať je to lékař, architekt nebo bankéř. Příkladem může být sportovní kalendář, který je hodně stejný. Jenou za 2 roky olympiáda, mistrovství světa nebo velké akce typu – *Tour de France*, *Velká pardubická*, atd. I přes opakující se akce nabídne každý rok něco jiného. Vzpomínám si na finále *Davis Cupu*, *Fed Cupu* nebo *Rolland Garos*, kdy se dařilo hodně českým sportovcům. Každý rok je o něco, nechci říct lepší, ale svým způsobem pestřejší. V žádném případě se nenudím.

Diváci sportovních relací Vás mohou slyšet nejen při sledování tenisu, atletiky, lyžování, ale i dostihů či cyklokrosu. Existuje vůbec nějaký sport, kterému se jakožto komentátor nevěnujete?

Svým způsobem jsem se dotkl všech sportů, ale zůstal jsem jako komentátor řekněme u 6–8 sportů, do kterých nepatří hokej a fotbal. Již na začátku jsem se rozhodl, že se těmto dvěma sportům věnovat nebudu, protože bych na další neměl čas. Mě právě baví ta pestrost, dejme tomu že za týden, vystřídám zhruba 4 sporty.

Máte mezi sportovci svého oblíbence?

Je to jako v životě. Každý má nějaké oblíbence a neoblíbence. My, jakožto sportovní komentátoři, to nemůžeme dávat příliš najevo. Diváci jsou na to hákliví. Pokud se jedná o českou reprezentaci (například, když hraje Berdych proti někomu ze zahraničí), naší morální povinností je samozřejmě podporovat Čecha. Existují také situace, kdy proti sobě nastoupí dva čeští reprezentanti (například Plíšková s Kvitovou). V těchto, pro komentátora nepříjemných, situacích musíme postupovat podle vzorů, které jsme si za ta léta vytvořili. Co se týče mých sympatií, mám rád Nadala a hodně uznávám Federera. Když jsem zápas mezi touto dvojicí komentoval, vnitřně jsem fandil Nadalovi, ale tak, aby to divák nepoznal.

Zajímalo by mne, zda musí mít komentátor v dnešní době přehled nejen o současném, ale i historickém dění v dané sportovní oblasti?

Určitě by měl mít. Mám ale pocit, že se z naší profese historický background pomalu vytrácí. Důvodem je příchod komerčních televizních stanic, které nabírají nové lidi, zejména pak mladší ročníky, které nemají tolik zkušeností. Mně osobně se nelíbí, když z lidí, kteří moderují nebo komentují, cítím, že historický přehled v hlavě nemají.

Komentátora jako takového je sice slyšet, ale člověk ho nemá moc šanci v televizi spatřit. Nevadí Vám to? Netoužíte po větší publicitě?

Naopak. Jsem rád, že nejsem moc vidět. Nemusím se alespoň holit a oblékat si každý den oblek a kravatu (smích). Můžu přijít na komentátorské stanoviště ve věcech, které mi jsou pohodlné a cítím se v nich dobře. Samozřejmě není na škodu někdy vylézt tzv. na obraz a ukázat svoji tvář.

V rozhovoru u Karla Šípa jste zmiňoval, že jste hrával tenis. Dosáhl jste v něm nějakého většího úspěchu a věnujete se tomuto sportu i dnes?

Většímu úspěchu určitě ne. Tenis jsem hrával zhruba deset let za *Tempo Praha*. Většinou pouze mistrovské zápasy a pár turnajů. Nic převratného. Dá se říct, že jsem to vážně bral do svých osmnácti let. Poté jsem přestoupil mezi muže a z tenisu se stal spíše rekreační doplněk. I dnes si zajdu zahrát, ovšem už to není žádná sláva.

Co říkáte na to, že se v důsledku epidemie koronaviru sportovní svět prakticky zastavil? Co to znamená pro Vás jako sportovního komentátora?

Marek Svačina komentující Velkou pardubickou |Foto: Tomáš Budka | Zdroj: ČT

Chvilka klidu. Otázka je, jak dlouhá chvilka to bude. Člověk si má alespoň šanci dát do pořádku svůj vlastní archiv, statistiky, přečíst si více sportovních knih a článků, nasát nové informace, na které neměl během roku čas. Zároveň má možnost poslechnout si rozhovory sportovců a sám kontaktovat trenéra reprezentace a prodiskutovat situace, které se v sezóně odehrály. Využívám těchto chvil k tomu, abych si připravil věci, které bych musel na jaře příštího roku dohánět.

Kdybyste měl možnost znovu si zvolit povolání, vybral byste si stejně?

Kdybych měl možnost si znovu zvolit povolání, tak kromě povolání plážového povaleče bych si určitě vybral stejně. Jsme za tento výběr neskutečně rád a nelituji toho.

Když člověk dělá, co ho baví a ještě se tím živí, proč by taky měnil, že? (smích)

Je to tak.

To byl Marek Svačina, děkuji Vám, že jste byl ochoten poskytnout mi tento rozhovor. Přeji Vám do budoucna mnoho úspěšných přenosů, které bude moct nám divákům zprostředkovat. Brzy na slyšenou.

Pavel Švejda, 8.A

ZÁLOŽKA DO KNIHY SPOJUJE ŠKOLY

Letos jsme tradičně (u nás na škole již 4. rokem) vyráběli záložky. Místo opakování vyjmenovaných slov měl každý možnost vyrobit si záložku podle svých představ. Záložky si budeme vyměňovat s žáky z Gymnázia Alejová z Košic. Jsem si jista, že si s nimi vyhráli jako my, možná ještě více. Jsem zvědavá, jak na naše záložky zareagují, a těším se, jaké záložky dostaneme. Všechny záložky měly mít literární téma, tak jen doufám, aby všechny nebyly s Harrym Potterem jako minulý rok. Naše kresby na záložkách hezky vynikaly a vypadalo to, že většina spolužáků si chce svoji záložku nechat. Záložky jsme však museli odevzdat paní profesorce, která je poslala na Slovensko. Jaké literární téma byste nakreslili vy?

Foto: pí prof. Věra Čecháková

Veronika Vlčková, Sára Poledníková 2.A

JAK SI UŠÍT ROUŠKU

Co budeme potřebovat? látka (2x obdélník 20x30), provázek nebo gumička, šicí stroj, špendlíky, žehlička

1. Střih na roušku si vystřihneme a obkreslíme na vyžehlenou látku (nezapomeneme přidat 0,5 cm na šev). Z každé látky vystřihneme dva díly. (druhý díl musíme obkreslit zrcadlově)

2. Jednotlivé díly stejné látky dáme lícem na sebe a po zaoblené straně sešijeme. To samá zopakujeme i u druhé látky. Otočíme lícem nahoru.

3. Sešité díly přišpendlíme lícem k sobě a prošijeme horní a dolní stranu. Jeden konec roušky protáhneme druhým a tím roušku otočíme lícem nahoru

4. Řoztřepený bok roušky zahneme dovnitř (vidíme na obázku) a špendlíkem si tam zafixujeme provázek nebo gumičku. Po straně sešijeme. To samé uděláme i s druhou stranou.

Nakonec můžeme roušku po stranách celou obešít. Rouška je hotová.

Střih na roušku:
https://cz.pinterest.com/pin/616289530245546696/?nic_v2=1a7l6CrbE

Kamila Potůčková a Tereza Pavlátová

TIP, JAK SE NENUDIT (BĚHEM KARANTÉNY) 1

V této uspěchané době máme každý hodně práce, ale neměli bychom zapomínat na odpočinek. Proto vám přináším nějaké knižní a filmové tipy. První, co jsem si pro vás připravila, je kniha s názvem: **Srdce smečky**

Tato kniha od Bobbie Pyrnové není veselá, ale zato vám připomene, že v této době nejsme na tom tak špatně a že někteří lidé se mají hůř než my. Věková hranice osmi let se mi u této knihy zdá příliš nízká. Vyskytují se v ní často kruté zážitky, ale člověk je poté vděčný za každý hezký okamžik. Malý hrdina v tomto příběhu – Ivan Miškov se dostává do nemilosrdných ulic v Rusku v pouhých pěti letech, bojuje o své přežití a vzpomíná na své krásné dětství. Tento příběh na základě pravdivých událostí tedy určitě zaujme i dospívající a dospělé čtenáře. Protože já sama bych při představě, že jsem v kůži Ivana, nezvládla jeho situaci. Takže četba není rozhodně pro slabé žaludky.

Celý příběh se odehrává v Rusku, v Moskvě na přelomu 20. a 21. století, kde malý chlapec Ivan bojuje o svůj život, když přijde o celou rodinu. Je vyhnán do krutého města, kde se musí potloukat. Nečekaná pomoc přijde v podobě psí smečky, a ta se mu brzy stane novou rodinou. I když je mnohokrát Ivan hladový a nemá stálý domov, je se psy i přese všechno šťastný, protože mu jeho lásku k nim opětují. Jenomže takovýto život nemůže našemu malému Ivanovi zůstat věčně, protože není pes, ale člověk. A tak ruka osudu (nebo snad konečně zájem ruského státu o děti jako on, v podobných situacích) nakonec změní jeho život. Jestli pro malého chlapce šťastně, nebo ne

následně posuďte sami. Jasné zůstává jen to, že na psy a tuto část života nikdy Ivan nezapomene a že se mu o psech stále zdá i po roce…

Pro větší milovníky filmů než knih, jsem si připravila film: **Rašín**

Vzhledem k tomu, že jme si nedávno připomínali svátek k založení Československa, vybrala jsem tento film. Připravila ho Česká televize ke stému výročí vzniku Československé republiky. Je to příběh o událostech a osobnostech přímo souvisejících s vyhlášením samostatného státu. Dramatický příběh do podoby scénáře televizního filmu předvedl režisér Jiří Svoboda. Celý film je tedy nazvaný podle jedné z nejdůležitějších postav tehdejšího dění – a to Aloise Rašína, kterého ztvárnil Ondřej Vetchý.

Tento muž byl otcem tří dětí a svérázným, zásadovým politikem, který vždy dokončil to, co začal. Byl členem konspirační sítě Maffie a soudili ho v procesu s Omladinou. Dvakrát ho věznili a odsoudili i k trestu smrti, který byl nakonec zrušen, a císař mu udělil milost. Po vzniku našeho státu se stal prvním ministrem financí, autorem měnové reformy a zastáncem zlatého standardu. Nakonec umřel jako oběť atentátu 5. ledna v roce 1923.

Přeji krásné čtení a pohodové sledování, klidně i s rodinou.

Magdaléna Pokorná

ŽELVA KARLA

Bylo, nebylo, jednou jedna dospělá samice želvy putovala tisíce kilometrů oceánem, aby se dostala zpátky na pláž, kde se sama narodila. Vyhrabala díru v písku a nakladla do ní spoustu vajíček, velkých asi jako pingpongové míčky. Pak díru zahrabala a vrátila se do moře. Po nějaké době se ve vyhřátém písku začaly líhnout malé želvičky. Jednou z nich byla naše Karla. Všechny želvičky se musely prohrabat skrz písek a pak se dostat co nejrychleji do moře, tak aby je nechytil nějaký predátor. Karla byla jednou z těch, které prokličkovaly mezi predátory a měly šanci žít v moři dlouhý život.

Mořské želvy jsou ohrožené kvůli znečišťování moří a kvůli turistům, kteří si užívají léto na plážích, kde jsou želvy zvyklé klást svá vajíčka po tisíciletí. Pomozme jim, aby měly příběhy i jiných želv šťastný konec jako příběh naší Karly!

Nikola Janeba, obrázky: Zuzana Kernerová

KOMIKS

SMYSL

O čem vlastně život je.
Pro co žijeme?
Říkáme, že by každý měl mít sny a snít.
Spíš bys měl mít cíl a za tím si jít.

Ne jenom něco chtít,
ale i něco ostatním rozdávat.
Potom toho budeš mnohem víc mít,
a s přáteli můžete vše překonávat.

Všechny překážky života.
Pořád dokola.
Budovat samu sebe.
Ne pro ostatní, ale tebe.
Znát své přednosti i nedostatky,
proto, to píšu mezi řádky.

(29. 7. 2020)

Magdaléna Pokorná

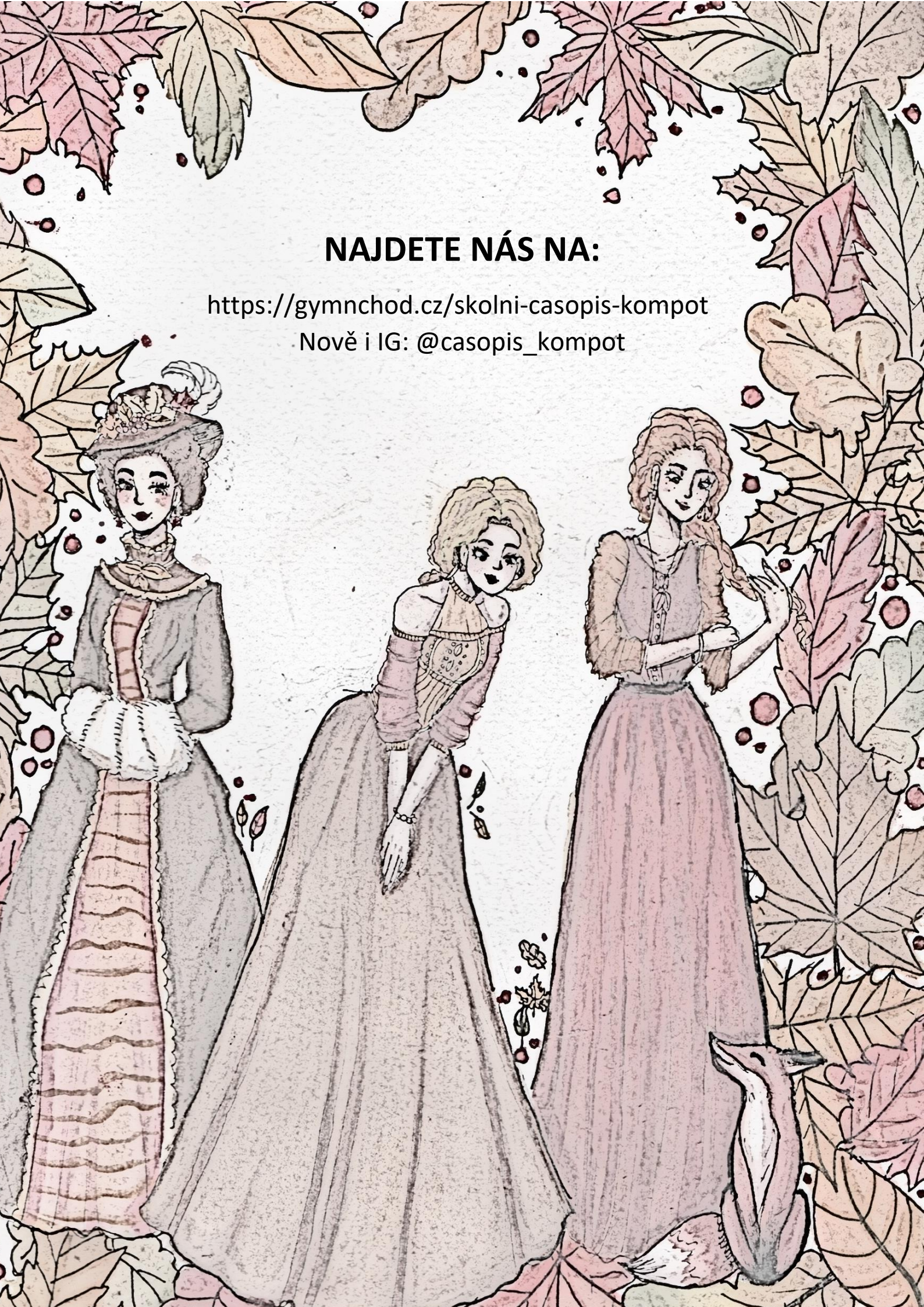

NAJDETE NÁS NA:

https://gymnchod.cz/skolni-casopis-kompot

Nově i IG: @casopis_kompot